

Kort efter den fästman åter nu kom
 Tillbaka till flickan så god
 Han var dock ej ensam i sällskap med honom
 Två negrer de följdes nu åt.
 Han sade till flickan: Jag kan dig ej äkta
 Och åter till Danmark ej mera du mäktar,
 Bland dessa två swarta du wälje en man
 Således nu bruket är i detta land.

Men flickan hon gråter så hisskeligt, men
 Den ene af negrerne tog
 Sin näsduk och trädde deltagande hän
 Den flickan till barmen han drog,
 Och torkade tåren och tröstade henne
 Hon wiste ej, hwarthän hon skulle sig wända.
 Då walde hon honom som öm war och god,
 Men wännen, den grymme, han derpå förswann.

Med negeren blef hon nu gift, han war rik,
 Hon födde åt honom ett barn
 Som nästan war hwitt, ja och modren lif
 Men fästmannen han war så falsk,
 Ty negeren han sa' till sin qwinna om saken
 Din wän war en skurf, det är klart ju som dagen
 Ty wet, han dig sålde som bostap till mig
 Jag tolf tusen kronor gaf honom för dig.

Den swarte war öm mot sitt barn och sitt wif
 Och rik och dertill mycket god
 Dock ändade sjukdomen nylig hans lif
 Med rikdom hans euka nu stod.

Så drog hon tillbaka till Danmark och wände
 Den gång till den by som från liten hon kände
 Till Hörninge hon kom och i närmaste by
 Hon fann der en gård, som war hyggelig och ny.

När qwinnan på gården nu wänligt mottog
 Den främmande damen, så blef
 Hon något på stället, förr'n åter hon drog
 Åstad, men hwem männ' wäl beskref
 Den stora förwåning, när ändtligen mannen
 Kom in och de kände hwarannan?
 Hon skådad' sin falske och trolöse wän
 Och karlen han kände sin fästmö igen.

För tolftusen kronor han köpt sig en gård,
 Och ättat en flicka med mynt,
 Helt wacklande, blef och förfärad han står,
 Med modet det blef nu helt tunnt.
 Så sade den främmande: Skamligt du handladt,
 Den dagen du mig till slafwinna förwandladt,
 Men nu är jag rik, och ditt straff skall du få,
 Från gården skall åter kanske du nu gå.

Ditt guld tränger annars jag alls icke till,
 Men rättwisan skall säga sitt ord
 Och tappar du nu i det rättsliga spel
 Skall blodspenningen blifwa stor,
 Den skänker jag bort till de fattiga jänter
 I trakten. På domen den swära han wäntar,
 Så lönar sig illa all falskhet och swet
 Han warder nu fattig, men kärleken rik.